

Kendine Düşman

Uykusuz erişilmiş,
Serin bir güz sabahında,
Gökyüzü bulut desenleriyle süslü,
Bilindik mavi giysisinde.
Güneş gülümsüyor,
İhtiyar bakışlarındaki selamlamayla.
Gün başlıyor,
Şaşmaz sadakatıyla.
Ne kadar umurunda ki,
Ben; gölgesine küskünün,
Aynalardaki aksine düşmanın.
Biliyorum, bu bir hastalık hali,
Umarsız ve ümitsiz.
Ne denir ki,
Yaşama becerisinden yoksun olanın,
Ne söze hakkı var,
Ne de bu şehre kendini ispata.

Namık DEMİR
Yıl: Hatırlamıyorum (veya her yıl..)